

Alian fojon, onklino Petunjo provis ŝovi lin en malnovan bluaĉon de Dadli (brunan kun oranĝkoloraj pufoj). Ju pli forte ŝi klopodis tiri ĝin ĉe lia kapo, des pli eta ĝi ŝajne fariĝis, ĝis finfine ĝi taŭgis nur por manpupo, sed certe ne por Hari. Onklino Petunjo decidis, ke ĝi certe ŝrumpis pro lavado, kaj, feliĉige por Hari, oni ne punis lin.

Aliflanke, li terure suferis pro tio, ke oni trovis lin sur la tegmento de la lernejoj kuirejoj. La bando de Dadli estis persekutanta lin, kiel kutime, kiam, surprize por Hari same kiel por la ceteraj, jen li eksidis sur la kamentubo. Ges-roj Dursli ricevis tre koleran leteron de la lernejestrino, informante ilin, ke Hari grimpis sur la lernejoj konstruaĵoj. Sed (kiel li kredis al onklo Verno tra la ŝlosita pordo de la ŝranko) li nur provis salti malantaŭ la grandajn rubujojn ekster la kuirejoj pordoj. Hari supozis, ke vento kaptis lin dum la salto.

Sed hodiaŭ nenio estis fuŝiĝonta. Eĉ valoris esti ĉe Dadli kaj Pirs por povi pasigi la tagon en loko, kiu estis nek lernejo, nek lia ŝranko, nek la brasikodora salono de s-ino Fig.

Onklo Verno veturante plendadis al onklino Petunjo. Plaĉis al li plendi pri diversaj aferoj: kolegoj, Hari, la urbkonsilio, Hari, la banko kaj Hari, jen nur kelkaj el liaj plejŝatataj plendotemoj. Ĉi-matene, temis pri motorcikloj.

“...pretermuĝas kiel frenezuloj, tiuj junaj huliganoj,” li diris, kiam motorciklo preterveturis ilin.

“Mi sonĝis pri motorciklo,” diris Hari, subite rememorante. “Ĝi flugis.”

Onklo Verno preskaŭ karambolis kontraŭ la antaŭa aŭto. Li turnis sin sur la seĝo kaj kredis al Hari, kun vizaĝo simila al giganta lipharhava beto, “**MOTORCIKLOJ NE FLUGAS!**” Dadli kaj Pirs subridaĉis.

“Mi scias tion,” diris Hari. “Temas nur pri sonĝo.”

Sed li tuj deziris, ke li estus dirinta nenion. Se ges-roj Dursli malamis unu aferon pli ol ke li faru demandojn, tio estis, ke li parolu pri io, kiu kondutas malkutime, eĉ se temis pri nura sonĝo aŭ komikso — ili ŝajne opiniis, ke li ekhavas danĝerajn ideojn.

Estis tre suna sabato, kaj la zoo estis plenŝtopita de familioj. Ges-roj Dursli aĉetis por Dadli kaj Pirs grandajn ĉokoladajn glaciaĵojn ĉe la enirejo, kaj tiam, ĉar la ridetanta sinjorino en la vendaŭto demandis, kion Hari deziras, antaŭ ol ili povis forrapidigi lin, ili aĉetis por li malmultekostan citronan stangŝorbeton. Kaj ĝi ne estis malbongusta, opiniis Hari, lekante ĝin dum ili rigardis gorilon froti sian kapon kaj mirinde simili al Dadli, escepte ke ĝi ne estis blonda.

Hari ĝuis la plej bonan matenon dum longa tempo. Li prudente promenis iom aparte de la Dursloj tial, ke Dadli kaj Pirs, kiuj komencis enuiĝi pro la bestoj jam je la lunĉohoro, ne rekomencus sian plejŝatatan